BESTUUR DER BEDRIJFSVERENIGING VOOR DE METAALNIJVERHEID KATA L. J. MOUTHAAN

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN-PIERRE WARNER της 2ας Δεκεμβρίου 1976 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η υπό κρίση υπόθεση ήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου με αίτηση του Centrale Raad Van Beroep των Κάτω Χωρών για την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Εκκαλούσα στη δίκη ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου είναι η Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid (διεύθυνση της επαγγελματικής ενώσεως της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβος) που είναι ο φορέας ο οποίος έχει την ευθύνη της εφαρμογής της ολλανδικής νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως όσον αφορά την ανεργία, εφόσον πρόκειται για άνεργο του τομέα της μεταλλουργίας.

Εφεσίβλητος στην εν λόγω δίκη είναι ο L. J. Mouthaan, ολλανδός υπήκοος, γεννηθείς το 1942 ο οποίος κατοικούσε στις Κάτω Χώρες καθόλες τις περιόδους που ενδιαφέρουν εν προκειμένω. Αφού εργάστηκε επί ορισμένο διάστημα, την ακριβή διάρκεια του οποίου δεν γνωρίζουμε, για λογαριασμό μιας βελγικής εταιρίας στις Κάτω Χώρες, από τον Οκτώβριο μέχρι το Δεκέμβριο του 1972 εργάστηκε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην επιχείρηση «De Schakel», η οποία όπως διαπιστώνει το Centrale Raad van Beroep είχε την έδρα της στις Κάτω Χώρες και ήταν συμβεβλημένη με την εκκαλούσα ένωση. Το Centrale Raad van Beroep διαπιστώνει επίσης ότι κατά την τελευταία αυτή περίοδο απασχολήσεως ο Mouthaan επέστρεφε στην κατοικία του στις Κάτω Χώρες τρεις ή τέσσερις φορές το μήνα. Το Δεκέμβριο του 1972 η De Schakel αντιμετώπισε οικονομικές δυσχέρειες και ο Muthaan που κατέστη άνεργος ενεγράφη ως άνεργος στις Κάτω Χώρες. Στις 14 Φεβρουαρίου του 1973 η De Schakel κηρύχθηκε σε πτώχευση.

Ο Muthaan ζήτησε από την εκκαλούσα 1) να του χορηγήσει παροχές ανεργίας και 2) να εφαρμόσει στην περίπτωσή του τις ειδικές διατάξεις του κεφαλαίου III A του Werkloosheidswet (του ολλανδικού νόμου περί ανεργίας) που προβλέπουν ότι ο αρμόδιος φορέας υποχρεούται ενδεχομένως να καταβάλλει τα οφειλόμενα από τον αφερέγγυο εργοδότη προς το προσωπικό του.

Η εκκαλούσα χορήγησε στον Mouthaan παροχές ανεργίας από 1ης Ιανουαρίου 1973 μέχρι 26ης Μαρτίου 1973, οπότε ο τελευταίος ανεύρε απασχόληση. Ωστόσο, με έγγραφο της 30ής Μαΐου 1973 (παράρτημα I της Διατάξεως περί παραπομπής) η εκκαλούσα ζήτησε από τον Mouthaan να της επιστρέψει τα ποσά που του είχε καταβάλει και που ανέρχονται σε 2 400 φιορίνια.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

Η εκκαλούσα στήριξε την απαίτηση αυτή στους εξής λόγους.

Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971 «περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος» ορίζει:

«Ο εργαζόμενος για τον οποίο ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκειται στη νομοθεσία ενός μόνο κράτους μέλους. Η νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.» (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73)

Το άρθρο 13, παράγραφος 2, ορίζει σχετικώς:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 14 μέχρι 17:

α) Ο εργαζόμενος που απασχολείται στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού ακόμα και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

β) ...»

Η εκκαλούσα έκρινε ότι καμιά από τις διατάξεις των άρθρων 14 μέχρι 17 δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση του Mouthaan — άποψη την οποία δέχτηκε το Centrale Raad van Beroep — οπότε κατά την περίοδο που εργαζόταν στην De Schakel ο Mouthaan υπαγόταν στη νομοθεσία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Ο ενδιαφερόμενος δεν ήταν ασφαλισμένος στη χώρα αυτή. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η παράλειψη αυτή πρέπει να καταλογισθεί στην De Schakel, διότι κατά τη γερμανική νομοθεσία, όπως εξάλλου και κατά την ολλανδική, ο εργοδότης οφείλει να μεριμνά για την προσήκουσα υπαγωγή του προσωπικού του στην κοινωνική ασφάλιση. Ο Mouthaan, όπως ισχυρίστηκε ενώπιον του Centrale Raad van Beroep, υπέθεσε ότι εξακολουθούσε να είναι ασφαλισμένος στις Κάτω Χώρες.

Η διαφορά πάντως δεν περιορίζεται σ' αυτό το σημείο διότι μεταξύ των διατάξεων του κεφαλαίου 6 του τίτλου III του κανονισμού 1408/71 που αναφέρεται στην ανεργία, το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, ορίζει:

«Ο άνεργος που κατοικούσε κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεώς του στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από το αρμόδιο κράτος λαμβάνει παροχές κατά τις ακόλουθες διατάξεις:

(...)

Ο εργαζόμενος, πλην του μεθοριακού εργαζομένου, ο οποίος ευρίσκεται σε πλήρη ανεργία και ο οποίος τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως στο έδαφος του κράτους μέλους όπου κατοικεί, ή επιστρέφει στο έδαφος αυτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους αυτού, σαν να είχε ασκήσει εκεί την τελευταία του απασχόληση· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τον φορέα του τόπου κατοικίας και εις βάρος του.» (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73)

Ο κανόνας αυτός υπόκειται πάντως στην επιφύλαξη ότι το δικαίωμα του εν λόγω εργαζόμενου για παροχές στη χώρα της κατοικίας του αναστέλλεται για την περίοδο κατά την οποία μπορεί να διεκδικήσει παροχές δυνάμει της νομοθεσίας στην οποία είχε υπαχθεί τελευταία.

Από πουθενά δεν προκύπτει ότι ο Mouthaan είχε δικαίωμα παροχών βάσει της γερμανικής νομοθεσίας, οπότε το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, ταίριαζε απόλυτα στην περίπτωσή του και του έδωσε δικαίωμα παροχών βάσει της ολλανδικής νομοθεσίας. Σε κάποια στιγμή ορισμένοι διερωτήθηκαν μήπως ο Mouthaan έπρεπε να θεωρηθεί ως «μεθοριακός εργαζόμενος». Το αν είχε αυτή την ιδιότητα ή όχι δεν ασκεί επιρροή διότι σε καταφατική περίπτωση θα είχαμε το ίδιο αποτέλεσμα δυνάμει του άρθρου 71, παράγραφος 1, εδάφιο α, ii, που έχει αντίστοιχη διατύπωση, αν δεν ληφθεί υπόψη η προαναφερθείσα επιφύλαξη, με το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii.

Το Centrale Raad van Beroep έκρινε πάντως ρητά ότι ο ενδιαφερόμενος δεν ήταν μεθοριακός εργαζόμενος (διότι δεν επέστρεφε στην κατοικία του τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα) και δεν υπέβαλε στο Δικαστήριο κανένα σχετικό ερώτημα.

Η εκκαλούσα θεώρησε και υποστήριξε καθ' όλη τη διάρκεια της σχετικής διαδικασίας την άποψη ότι το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην περίπτωση του Mouthaan παρά μόνο αν ο τελευταίος ήταν πράγματι ασφαλισμένος στη Γερμανία, δεδομένου ότι σκοπός της διάταξης αυτής δεν είναι να ιδρύσει δικαίωμα παροχών αλλά να θεμελιώσει επί του προσηκόντως κτηθέντος σε ορισμένη χώρα δικαιώματος, σχετική αξίωση σε άλλη χώρα. Έτσι εξηγείται η απόφαση με την οποία η εκκαλούσα ζήτησε από τον Mouthaan την επιστροφή των παροχών που του είχε καταβάλει.

Ο Mouthaan προσέβαλε επιτυχώς την απόφαση αυτή ενώπιον του Raad van Beroep του Arnhem. Το Δικαστήριο αυτό έκρινε (παράρτημα 2 της Διατάξεως περί παραπομπής) ότι ο ενδιαφερόμενος είχε δικαίωμα ολλανδικών παροχών ανεργίας δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας αυτής ανεξαρτήτως του κοινοτικού δικαίου εφόσον πληρούσε τις προϋποθέσεις που θέτει η ολλανδική νομοθεσία. Εκρινε επίσης ότι καμιά διάταξη του κανονισμού 1408/71 δεν του στερεί αυτό το δικαίωμα. Κατά συνέπεια το Raad van Beroep ακύρωσε την απόφαση της εκκαλούσας στην οποία και ανέπεμψε την υπόθεση προκειμένου να ερευνηθεί αν ο Mouthaan πληρούσε τις προϋποθέσεις που θέτει η ολλανδική νομοθεσία.

Κατά της αποφάσεως αυτής του Raad van Beroep άσκησε έφεση η εκκαλούσα ενώπιον του Centrale Raad van Beroep, επικαλούμενη, εν συντομία, ότι 1) ο Mouthaan δεν έχει δικαίωμα βάσει της ολλανδικής νομοθεσίας διότι η νομοθεσία αυτή υποκαθίσταται από το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71 δυνάμει του οποίου ο ενδιαφερόμενος υπάγεται στη γερμανική νομοθεσία, 2) ο Mouthaan δεν έχει κανένα δικαίωμα βάσει του άρθρου 71 του κανονισμού 1408/71 διότι δεν ήταν ασφαλισμένος στη Γερμανία, και 3) οι παροχές που προβλέπονται στο κεφάλαιο III Α του Werkloosheidswet δεν εμπίπτουν πάντως στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 διότι δεν χορηγούνται σε περίπτωση ανεργίας αλλά αφερεγγυότητας του εργοδότη (παράρτημα 3 της Διατάξεως περί παραπομπής).

Το ερώτημα που ανακύπτει αυτομάτως είναι βεβαίως το αν, λαμβανομένης υπόψη της μακράς σειράς αποφάσεων του Δικα-

στηρίου, από τις οποίες οι πλέον πρόσφατες είναι οι αποφάσεις στις υποθέσεις 24/71, Petroni κατά ONPTS, Rec. 1975, σ. 1149 και CPEP κατά Massonet, Rec. 1975, σ. 1473, ο Mouthaan μπορούσε να στερηθεί των δικαιωμάτων που του παρέχει η ολλανδική νομοθεσία βάσει κάποιας διατάξης του κανονισμού 1408/71. Το ερώτημα αυτό, κύριοι δικαστές, δεν περιλαμβάνεται πάντως σ' αυτά που υπέβαλε στο Δικαστήριο το Centrale Raad van Beroep. Εξάλλου δεν έχει πρακτική σημασία, αν συμμερίζεστε την άποψή μου ως προς την απάντηση που πρέπει να δοθεί στα υποβληθέντα ερωτήματα.

Επί των ερωτημάτων αυτών επιβάλλονται νομίζω δύο προκαταρκτικές παρατηρήσεις.

Η πρώτη είναι ότι τα εν λόγω ερωτήματα είναι κατά τέτοιο τρόπο διατυπωμένα ώστε το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου στα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως. Η εφαρμογή αυτή απόκειται στο ίδιο το Centrale Raad van Beroep. Βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης το Δικαστήριο μπορεί μόνο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου αφηρημένως.

Η δεύτερη παρατήρηση είναι ότι, όπως νομίζω, τα ερωτήματα που υποβάλλει το Centrale Raad van Beroep στο Δικαστήριο είναι τρία και μόνο: το πρώτο αφορά την ερμηνεία του ορισμού του «εργαζομένου» στο άρθρο 1, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71· το δεύτερο αφορά την ερμηνεία του άρθρου 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, και το τρίτο αναφέρεται στο αν οι παροχές του είδους αυτών που προβλέπει το κεφάλαιο III Α του Werkloosheidswet αποτελούν «παροχές ανεργίας» κατά την έννοια του κανονισμού. Η Επιτροπή φρονεί ότι η Διάταξη παραπομπής περιέχει περαιτέρω ερωτήματα που αφορούν την ερμηνεία άλλων διατάξεων του κανονισμού, συγκεκριμένα την ερμηνεία των άρθρων 13 και 14. Πράγματι στη Διάταξη περί παραπομπής αναφέρεται ότι τα άρθρα αυτά είναι σημαντικά για την εκδοθησόμενη εν προκειμένω απόφαση, όπως όμως αντιλαμβάνομαι, το Centrale Raad van Beroep έχει ήδη κρίνει κατά ποίον τρόπο πρέπει να εφαρμοστούν εν προκειμένω και δεν υποβάλλει στο Δικαστήριο κανένα σχετικό ερώτημα.

Θα εξετάσω τώρα το πρώτο από τα ερωτήματα αυτά με το οποίο ερωτάται στην πραγματικότητα αν το πρόσωπο που δεν είναι ασφαλισμένο βάσει της νομοθεσίας κράτους μέλους, στο οποίο θα έπρεπε να είναι ασφαλισμένο σύμφωνα με τον κανονισμό, πρέπει παρ' όλα αυτά να θεωρηθεί ως «εργαζόμενος» κατά την έννοια του ορισμού που δίνει το άρθρο 1, στοιχείο α.

Δεν θα αναγνώσω το άρθρο 1, στοιχείο α. Η διάταξη αυτή είναι αρκετά μακρά και σας είναι άλλωστε γνωστή, δεδομένου ότι την εξετάσατε πρόσφατα στην υπόθεση Brack κατά Insurance Officer (δεν έχει ακόμα δημοσιευτεί στη Συλλογή). Θα παρατηρήσω απλώς ότι και στα τρία εδάφια του άρθρου 1, στοιχείο α, και για την εφαρμογή του κανονισμού ο όρος «εργαζόμενος» σημαίνει το πρόσωπο που είναι ασφαλισμένο δυνάμει υποχρεωτικής ή προαιρετικής ασφαλίσεως κατά ορισμένων κινδύνων που καλύπτονται από ορισμένους κλάδους του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως. Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει εκ πρώτης όψεως ότι το πρόσωπο που δεν είναι ασφαλισμένο δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.

Ωστόσο και η εκκαλούσα και η Επιτροπή αντικρούουν αυτή την άποψη. Δυστυχώς ο Mouthaan δεν κατέθεσε γραπτές ούτε ανέπτυξε προφορικές παρατηρήσεις.

Διερωτώμαι, και δεν είναι η πρώτη φορά, μήπως η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 104 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου θα έπρεπε να γίνει γνωστή σε ευρύτερη κλίμακα.

Εν πάση περιπτώσει νομίζω ότι η εκκαλούσα και η Επιτροπή έχουν δίκαιο στο σημείο αυτό. Όπως παρατήρησε η εκκαλούσα, ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού (άρθρα 13 και επ.) περιέχει διατάξεις που προσδιορίζουν τη νομοθεσία βάσει της οποίας πρέπει να ασφαλίζεται «ο εργαζόμενος για τον οποίο ισχύει ο παρών κανονισμός». Αρα οι συντάκτες του κανονισμού δεν μπορεί να θεώρησαν ότι «ο εργαζόμενος» πρέπει πρώτα να είναι ασφαλισμένος για να έχει εφαρμογή ο κανονισμός στην περίπτωσή του. Επομένως το άρθρο 1, στοιχείο α, πρέπει να καλύπτει όλους εκείνους οι οποίοι, δυνάμει του ίδιου κανονισμού, πρέπει να είναι ασφαλισμένοι στο πλαίσιο κάποιου συστήματος κατά την έννοια αυτής της διάταξης. Ο πραγματικός σκοπός του άρθρου 1, στοιχείο α, δεν είναι να δώσει τον ορισμό του «εργαζομένου» με αναφορά στο στοιχείο της ασφαλίσεώς του αλλά να ορίσει, με αναφορά στον κατάλληλο τρόπο της ασφαλίσεώς τους, τους εργαζομένους στους οποίους εφαρμόζεται ο κανονισμός και δη αποκλείοντας γενικώς τους ανεξάρτητους εργαζομένους.

Νομίζω λοιπόν ότι στο πρώτο ερώτημα του Centrale Raad van Beroep προσήκει καταφατική απάντηση.

Το δεύτερο ερώτημα είναι αν ο εργαζόμενος ο οποίος δεν είναι ασφαλισμένος στο κράτος μέλος όπου εργάζεται μπορεί παρ' όλα αυτά να υπαχθεί στο άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii.

Το εκκαλούν ισχυρίζεται βεβαίως ότι επιβάλλεται αρνητική απάντηση. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αρμόζει καταφατική. Κατά τη γνώμη μου η απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν είναι εύκολη. Υπάρχει κάποια λογική στην άποψη που υποστηρίζει η εκκαλούσα. Από την άλλη πλευρά η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο Mouthaan δεν ευθύνεται καθόλου για το ότι δεν ασφαλίστηκε στη Γερμανία και επομένως δεν πρέπει να υποστεί τη σχετική ζημία.

Νομίζω εν τέλει ότι το ερώτημα αυτό μπορεί να επιλυθεί μόνο με αναφορά στο ίδιο το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii. Η διάταξη αυτή δεν εξαρτά ρητά το ευεργέτημα παροχών από την ιδιότητα του ασφαλισμένου στο κράτος μέλος της τελευταίας απασχολήσεως του ενδιαφερόμενου εργαζομένου. Ούτε και σιωπηρά προβλέπει αυτή τη συνάρτηση. Ορίζει αντιθέτως ότι «οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τον φορέα του τόπου κατοικίας και εις βάρος του». Εξάλλου το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο του κεφαλαίου 6, του τίτλου ΙΙΙ, του κανονισμού 1408/71, ως συνόλου. Στο κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνεται το άρθρο 67 το οποίο αφορά το συνυπολογισμό και διακρίνει προς τούτο μεταξύ «περιόδων ασφαλίσεως» και «περιόδων απασχολήσεως».

Το συμπέρασμά μου είναι ότι και στο δεύτερο ερώτημα προσήκει καταφατική απάντηση.

Με το τρίτο ερώτημα ερωτάται, όπως προανέφερα, αν οι παροχές του είδους αυτών που προβλέπει το κεφάλαιο ΙΙΙ Α του Werkloosheidswet εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71. Πιο συγκεκριμένα ερωτάται αν οι παροχές αυτές αποτελούν «παροχές ανεργίας» κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, ζ, του κανονι-

σμού. Όπως ενθυμείσθε, το άρθρο 4, παράγραφος 1, απαριθμεί ορισμένους «κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως», ορίζει δε ότι ο κανονισμός ισχύει για όλες τις νομοθεσίες που αφορούν αυτούς του κλάδους. Μεταξύ των κλάδων αυτών αναφέρει στο στοιχείο ζ «τις παροχές ανεργίας». Και στο σημείο αυτό η εκκαλούσα και η Επιτροπή υποστηρίζουν την ίδια άποψη. Και οι δύο φρονούν ότι οι εν λόγω παροχές δεν είναι «παροχές ανεργίας». Την άποψη αυτή συμμερίζομαι και εγώ διότι όπως προκύπτει οι παροχές αυτές δεν προβλέπονται μόνο υπέρ των ανέργων. Μπορούν να χορηγηθούν σε όλους εκείνους, ο εργοδότης των οποίων καθίσταται αφερέγγυος: ο αρμόδιος φορέας καταβάλλει στα μέλη του προσωπικού του αφερέγγυου εργοδότη τους καθυστερούμενους μισθούς που δικαιούνται μέχρις ορισμένων ορίων. Επομένως ο κίνδυνος που καλύπτεται από το κεφάλαιο III A του Werkloosheidswet δεν είναι η ανεργία αλλά η αφερεγγυότητα του εργοδότη. Το κεφάλαιο III A προστέθηκε στο Werkloosheidswet με τροποποίηση του 1968, η ολλανδική νομοθετική αρχή αναγνώρισε μεν τότε το παράλογο της εισαγωγής παρομοίων διατάξεων σε νόμο ο οποίος αφορά την ανεργία, πλην όμως η προσθήκη αυτή πραγματοποιήθηκε για πρακτικούς λόγους. Υπό τις συνθήκες αυτές νομίζω και συμφωνώ στο σημείο αυτό με την Επιτροπή, ότι το δικαίωμα του Mouthaan (αν υποτεθεί ότι έχει δικαίωμα) για παροχές βάσει του κεφαλαίου III A του Werkloosheidswet διέπεται εξ ολοκλήρου από το ολλανδικό δίκαιο.

Προτείνω λοιπόν τις ακόλουθες απαντήσεις στα ερωτήματα που υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep:

1) Το πρόσωπο το οποίο, βάσει του κανονισμού 1408/71, πρέπει να ασφαλίζεται στο πλαίσιο συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως μισθωτών, θεωρείται ως «εργαζόμενος» κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο α, του εν λόγω κανονισμού ακόμη και αν δεν είναι ασφαλισμένο.

2) Το δικαίωμα του εργαζομένου για παροχές βάσει του άρθρου 71, παράγραφος 1, εδάφιο β, ii, του κανονισμού, δεν εξαρτάται από το γεγονός ότι είναι πράγματι ασφαλισμένος στο κράτος μέλος της τελευταίας του απασχολήσεως.

3) «Παροχές ανεργίας» κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, ζ, του κανονισμού, είναι μόνο αυτές που χορηγούνται λόγω ανεργίας.